

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

HELEN
DICKSONOVÁ

V náruči diplomata

HELEN DICKSONOVÁ

V NÁRUČI DIPLOMATA

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

podzim nastupuje v plné síle a s ním přichází i čas, který je jako stvořený pro příjemné okamžiky s knihou. Na zahrádkách by mělo být pomalu vše nachystané na zimu, a co by mohlo být lepší než se uvelebit někde v teple s romantickým příběhem na klíně. Romance, které jsem si pro Vás nachystal, zastihují hrdinky ve velmi svízelných situacích, ve kterých se opravdu hodí onen pověstný rytíř na bílém koni. Samozřejmě, že mladé ženy musí prokázat odvahu a životaschopnost, ale jak Julia v povídce Ze samého dna, tak Lucy romanci V náruči diplomata, mají zároveň obrovské štěstí, že je osud v tak neblahé životní etapě svede s velkorysími a láskyplnými muži.

Přeju Vám, abyste si krásně užila jejich nelehkou pouť za štěstím a naplněním.

S láskou

Váš Harlequin

Helen Dicksonová

V NÁRUČI DIPLOMATA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Scandalously Bound to Gentleman

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2024 by Helen Dickson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1913-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1914-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2125-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

1817 – Indie

Charles byl obklopen kopci ozářenými prudkým indickým sluncem, jež jim dodávalo syté a bohaté barvy. Byl jako oslepený, takže si nevšiml blížícího se smrtelného nebezpečí. Jel po cestě plné kamení a svého koně, který si na nepevném povrchu kopyty hledal bezpečná místa nášlapů, vedl jistou a pevnou rukou. Najednou jeho sluha vykřikl cosi, co znělo jako *pozor!*, ale i když Charles okamžitě zbystřil všechny smysly, bylo už příliš pozdě. Jeho kůň se polekal velkého chřestýše, který se s typickým chřestěním plazil přes cestu, vzepjal se, zamával divoce předníma nohama vysoko ve vzduchu a shodil Charlese ze sedla. Ani se nenadál a spadl na kameny a spolu s nimi se ze svahu kutálel do rokle pod sebou. Ucítíl prudkou palčivou bolest ve stehnu, znovu se několikrát přetočil, ale v cestě mu stál veliký balvan a Charles nemohl udělat nic, aby se mu vyhnul. Bez-mocně se řítíl přímo na něj, prudce se udeřil do hlavy a vzápětí všechno zahalila tma.

Netušil, jak dlouho tam tak ležel, protože se stří-davě probíral a zase upadal do bezvědomí. Hlava

mu třesla bolestí, ale přesto napůl otevřel oči, když něco zaslechl. Skrze řasy viděl, že se k němu blíží povoz tažený dvěma hubenými volky. Ve voze seděla žena, která jej vedla mezi kameny, jež byly volně poházené na cestě, kudy potřebovala jet. Charles mírně pohnul rukou. Seděla na něm hotová mračna much, ale on s tím nemohl nic dělat. Nakonec vůz zastavil vedle něj a ta žena promluvila na jeho sluhu v jazyce, v němž rozpoznal urdu. Sama zůstala ve voze, ale kdosi jiný ho zvedl a přenesl ho dovnitř. Pak se zase pomalu a těžce rozjeli.

Drkotali po nerovné půdě v horku, které se téměř nedalo vydržet, a každá díra a každý kámen, přes které museli přejet, mu způsobovala agonizující bolest. Cesta se zdála být doslova nekonečná. Občas otevřel oči a upřel je na onu záhadnou ženu. Měla na sobě tradiční oděv – dlouhé sáří se šátkem, kterým měla pokrytou hlavu a který za ní povlával ve vánku. Všiml si, že jeho delikátní materiál má temně šarlatovou barvu a je protkávaný zlatou nitkou. Charles se zrakem zaměřil na dlouhý pramen vlasů, který unikl ze svého zajetí. Teprve po několika vteřinách mu došlo, že na těch vlasech není něco v pořádku. Uniklý pramen měl světle blond barvu, což bylo pro Indku něco mimořádně nezvyklého. Jak neustále upadal do bezvědomí a zase se probíral, pořád se snažil soustředit na ten zvláštní pramen světlých vlasů.

Na to, že by někam dojeli a někdo ho pak zvedal z vozu a někam přenášel, si už vůbec nevzpomínal. První, co po několika hodinách zaznamenal, byl vlhký a chladný hadřík, kterým mu kdosi utíral zpoceně čelo. Bylo to příjemné a utěšující. Slyšel tichá slova,

chlácholivá a mírná, do nichž se mísilo jemné cinkání náramků.

„Pane Andersone?“

Ženský hlas.

„Tilly?“ zachraptěl.

Jeho mysl zaplavily nesouvislé vzpomínky. Byl v deliriu a znovu se mu zdálo o jeho sestře, která stála na zelené louce v jeho rodné zemi. V pravé noze cítil nesnesitelné pálení a bolestivé tepání, hlava mu třesla. Kde to, ve jménu božím, je? Co se s ním stalo? Vzpomínal si na to, že ho jeho kůň shodil ze sedla, a pak už nevěděl nic. Z temnoty k němu přicházely různé zvuky a hlasy. Pokusil se pohnout, zvednout hlavu, ale víčka měl jako z olova a bolest v noze se téměř nedala vydržet.

Po době, kterou nebyl schopen odhadnout, opatrně zamrkal krví podlitýma očima. Nedokázal pochopit, proč má tvář, která se nad ním skláněla, kolem sebe jakousi vířící mlžně zlatou auru.

„Má silný otřes mozku,“ ozval se znovu ten měkký a starostlivý hlas.

„Možná je dobře, že je zatím v bezvědomí, aspoň nebude cítit takovou bolest, když mu budu ošetřovat tu ránu. Převezte ho na ošetřovnu. Dám mu ještě něco na utišení a uvidím, co se dá dělat pro záchranu jeho nohy.“

„Je na tom špatně. Přežije?“ zeptal se znovu ten starostlivý ženský hlas.

Ozval se povzdech. „Nevím. Ale je zdravý a silný. To vždycky pomůže.“

Agónie bolesti, kterou mu způsobilo to, když byl přenášen na nosítka, na něj byla příliš. Znovu ho zahalila milosrdná a neproniknutelná tma.

Horečka Charlesovi pozvolna klesala. Slyšel kolem sebe hlasy a opatrně zamžikal očima. Jak se kolem něj rozestupovala mlha jeho vědomí, dokázal už do nějaké míry zaostřit zrak. Vůbec netušil, kde to vlastně je. Když opatrně otočil hlavu, všiml si, že na vedlejších postelích leží jakýsi zraněný Brit, a ještě o kousek dál Ind. Znovu se kolem sebe rozhlédl a zaznamenal, že se nacházejí v malé obílené místnosti. Došlo mu, že to bude něco jako nemocnice. Po pokoji se míhali muž a dvě ženy a ošetřovali další pacienty. Pokusil se zvednout hlavu, ale stěny se kolem něj okamžitě roztočily jako na kolotoči. Pevně stiskl víčka, a ten pohyb způsobil, že měl pocit, jako by mu měla explodovat hlava.

Vší silou se snažil upamatovat, co se vlastně stalo. Když vyjel z Madrasu, rozprostírala se kolem něj širá krajina, pod kopyty jeho koně se zdvíhala oblaka prachu a usazovala se na jeho plášti a na oděvu jeho sluhy. Míle za mílí, hodinu za hodinou stoupali po kopcích a překračovali divoce proudící potoky. Rád jezdil přes indické pláně, tajemné a pořád pro něj jaksi nové i teď, po dlouhých čtyřech letech, která už v Indii strávil. A to přesto, že se neustále snažil vědět víc a víc. Když ho jeho kůň shodil, byli na cestě už téměř čtyři dny.

Po chvíli znovu opatrně zamrkal a ulevilo se mu, když zjistil, že mu zrak funguje už lépe a že nemá všechno kolem sebe rozmazané jako za mléčným sklem. Viděl, že se k němu blíží jakási žena s mísou v rukou. Zamumlala pár zdvořilých slov na pozdrav a odložila mísu na nízký stolek, ale když se na něj pak podívala zpříma, zachvátil ho pocit neklidu a chloupky na krku se mu zježily. Byla to ta žena,

která ho sem přivezla na voze taženém voly, tím si byl jistý. Už ale na sobě neměla tradiční indický oděv. Prohlížela si ho s chladným profesionálním zájmem, její výraz byl neměnný a soustředěný. Podíval se jí do očí a na jeden zneklidňující moment se zdálo, že mu hledí přímo do srdce, že ho dokáže odhadnout, že vidí všechny jeho minulé chyby a poklesky. Ještě nikdy neviděl oči, které by v sobě měly takovou hloubku a energii.

„Tak jste se konečně probudil,“ řekla.

V ústech měl sucho, jako by je měl plná písku. Trpělivě mu přidržela u rtů hrnek. Chladná voda byla pro jeho hořící hrdlo vítanou úlevou. S hlubokým povzdechem si položil hlavu zpět na měkký polštář. „Děkuju vám. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“

„Přivezli jsme vás sem přede dvěma dny. Jste v malé nemocnici ve městečku Nandra, ve státě Puna. Naše vesnice leží blízko hranic s Guntalem. Vzpomínáte si, co se vám stalo?“

„Shodil mě můj kůň. Jak zlé to se mnou je?“

„Moc dobré to není,“ odpověděla žena a ustoupila, když k posteli přistoupil jakýsi muž a začal mu odstraňovat obvazy z nohy.

„Jsem doktor Patrick Jessop, k vašim službám,“ řekl, aniž zvedl hlavu, a pronikavýma očima si prohlížel ránu. „Při tom pádu jste si vážně poškodil svaly v noze, díkybohu nemáte ale nic zlomeného. To by všechno ještě zkomplikovalo daleko víc. Podařilo se mi ránu zašít, ale chvíli potrvá, než zraněná noha unese vaši váhu. Je to těžká a hluboká rána a je možné, že budete kvůli ní kulhat nadosmrti. To se ale všechno uvidí až časem.“

„Aspoň mám tu nohu pořád spojenou se zbytkem

mého těla. Díky Bohu a taky vám, doktore Jessope,“ řekl Charles a hleděl na lékaře ve středním věku, který měl nepřeslechnutelně irský přízvuk. Setkal se s jeho jiskřivýma šedýma očima a všiml si jeho dohněda opálené tváře. Pak se znovu podíval na ženu, která stála vedle něj.

Nepousmála se, dokonce ani nemrkla. Když se na něj podívala, tvářila se naprosto bezvýrazně. „Skutečně byste měl byste děkovat,“ pronesla vážným hlasem. „Utrpěl jste i ránu na hlavě a měl jste vysokou horečku.“

„Ta, jak vidím, ale už téměř úplně ustoupila. To je bezesporu příznivé zjištění,“ poznamenal doktor Jessop a prohmatával mu nohu kolem rány, což bolelo tak, že Charles zkřivil obličej.

Nakonec bolest trochu polevila, doktor odstoupil a shlížel na něj ze své výšky. „Vy jste Ir,“ řekl Charles a sám si říkal, proč vůbec něco tak očividného vyslovil.

„Jistěže jsem, z okresu Wicklow. Je to ale už moc dlouho, co jsem viděl starý kontinent. Jsem chirurg. Pracoval jsem pro Východoindickou společnost víc let, než dokážu spočítat, ale moje práce zasahuje i do oblastí, které se jich vůbec nijak netýkají. Už léta moje služby vyhledávají i místní: obyvatelé Nandry a okolních vesnic, když potřebují lékařskou radu nebo pomoc.“

„Dokážu si představit, že zručný chirurg je v takto odlehlých místech jako dar z nebes.“

„Jdu tam, kde je mě potřeba. Práce mám pořád dost. Hlavně jsou to vojáci, které musím nějak slátat, když se dostanou do té či oné rozmlísky.“

„Jsme rádi, že vás tady v nemocnici na nějakou dobu máme, doktore Jessope, a že můžeme mít

užitek z vaší zručnosti a umění,“ řekla mladá žena a sbírala špinavé obvazy.

„Jak jsem řekl, mám tu pořád co dělat. Můžeme napravit zlomeniny a rány utržené v boji, ale s nemocemi, horečkami a gangrény moc nenadělám. Ty vznikají vskrytu a tiše, zachvátí celý organismus a zabíjejí ve chvíli, kdy už je pozdě cokoli zkoušet. Zanedlouho odsud budu odjíždět, vrátím se k regimentu v Madrasu. Nemůžu říct, že se netěším, až z Puny budu pryč. Tato oblast je příliš neklidná na to, aby tu bylo příjemné pobývat. Teď vás opustím. Byl to dlouhý den a já už se těším na večeri. Nechám vás ve schopných rukou slečny Quinnové. Ví, jak se léčí horečky i běžné nemoci, a umí zručně čistit a převazovat mnoho druhů ran. Teď by pro vás mělo být další hojení už snazší, když vás konečně pustila ze spárů vysoká horečka,“ pokýval hlavou doktor a bez dalšího slova odešel.

„Když jste teď vzhůru, přinesu vám něco k jídlu, abyste se po převazu najedl,“ řekla mu mladá žena. „Musíte mít určitě velký hlad.“

Když mluvila, Charles si všímal jejího šarmu a přitažlivosti. Měla hluboký a nádherně modulovaný hlas. „A co můj kůň? Nevíte, co se s ním stalo?“

„Na to se budete muset zeptat toho muže, který byl s vámi. Ten to bude vědět. Mám ale takový dojem, že je o něj postaráno v kasárnách na kraji města. Našla jsem vás úplnou náhodou a měla jsem v té chvíli dost starostí a práce s tím, abych vás vůbec dostala do nemocnice. A teď, prosím, už nemluvte. Převážu vám ránu. Bude to sice trochu nepříjemné, ale obávám se, že s tím se nedá nic dělat. Zkuste zůstat úplně v klidu.“

Charles ji pozoroval při práci a zatínal zuby v okamžicích, kdy ho bolest téměř přemáhala. Ve snaze své utrpení přemoci se soustředil na mladou ženu. Měla štíhlé a pružné tělo jako mladý greyhound. Vládla přirozenou elegancí a tichou důstojností. A když se pohybovala kolem jeho postele, všiml si, že chodí jako tanečnice. Hedvábně světlé blond vlasy, které měla sčesané z obličeje, měla spletené do copu a vzadu na krku zamotané do drdolu. Tváře jí zdobily vysoké lícni kosti, měla výrazné a velké oči, které měly tmavě zelenou barvu se zlatými tečkami, jež zdůrazňovaly jejich hloubku. Připomínaly mu oči tygra, kterého potkal na lovu brzy po svém příjezdu do Indie. Slunce opálilo její pleť do zlatova a ústa měla plná a růžová.

Navzdory bolestem čerpal z pohledu na ni velké potěšení. Rysy ve tváři měla přitažlivé, i když mírně panovačné, jako by její výraz říkal světu, že si s ní nikdo nebude beztretně pohrávat. Všechno na ní ho zkrátka fascinovalo, táhlo jej to k ní, a když jí hleděl do těch zářivých tmavých očí, cítil vlnu nepopíratelného zájmu. Přes šedé šaty měla nataženou ochrannou zástěru, ale ani ona nedokázala skrýt vnadné křivky, které se skrývaly pod ní. Její kouzlo bylo až hmatatelné a on jasně viděl nebezpečí, které by mohlo plynout z toho, kdyby ji náhodou měl možnost poznat lépe. Byla výjimečná a nebezpečná jako kobra, kterou jednou viděl na trhu v Madrasu – tiše a nepozorovaně se vynořila z košíku svého majitele a on v té chvíli téměř přestal dýchat. Ten muž seděl se zkříženýma nohama na koberečku, odklopil víko košíku a začal hrát na flétnu. Brzy se nad okrajem vynořila hlava kobry, přitahovaná mystickým zvukem

flétny. Měla chladné, hypnotické a smrtonosné oči. Charles tam stál a jako uhranutý celou tu scénu sledoval. Když pak ustoupil, jeho společník se mu smál.

„Je to působivé, Charlesi, co říkáš? Víš, že její jed by dokázal porazit i velkého slona, kdyby mu ovšem dokázala propíchnout kůži?“

Neměl ponětí, proč si na tohle všechno vzpomněl, když se díval na slečnu Quinnovou, na ženu, u níž předpokládal inteligenci, stejně jako viděl její krásu. Z její strany se mu dostávalo pozornosti pouze ohledně jeho ran, ale i tato pozornost ho jistým zvláštním způsobem vzrušovala.

„Doktor Jessop o vás mluvil jako o slečně Quinové,“ oslovil ji. „Nejste čirou náhodou dcera Jeremiáše Quinna?“

„To je můj otec. Vy ho znáte?“

„Nikdy jsme se zatím nesetkali osobně, ale vím o něm. Myslím, že byl také zaměstnán u Východoindické společnosti, je to tak?“

„Ano. Žil v Puně jako trvalý zástupce Společnosti a byl výběřčím pozemkových daní. Před třemi lety však ze zdravotních důvodů odešel na odpočinek.“

„Zůstal ale tady, v Nandře?“

„Tvrdí, že je příliš starý na stěhování. Miluje Indii a Nandra se stala jeho domovem. Má tady přátele. Já jsem Lucy Quinnová; to já jsem vás přivezla do této malé nemocnice. Bylo pro vás velké štěstí, že jsme tu zrovna měli doktora Jessopa, který se mohl podívat na vaše zranění.“

„Za to budu do smrti vděčný. Doufám, že se brzy uzdravím a vydám se zase po svých.“

„Vy jste také pracoval pro Východoindickou společnost, pane Andersone?“

Přikývl. „Kdysi.“

„Ale už pro ni nepracujete.“

„Vy... vy jste o mně slyšela?“

„Ach, ano. Jste slavný a vaše pověst vás všude předchází. Ale povězte mi,“ zadívala se na něj zaujatě. „Jste skutečně tak prostopášný a nebezpečný, jak by se podle řečí, které o vás kolují, mohlo zdát?“

Zasmál se. „Slečno Quinnová, moc vás prosím, abyste mi tu pověst nezničila. Velice tvrdě jsem pracoval, abych ji vytvořil.“

Byl to snad úsměv, co se dotklo po této větě jejích rtů?

„Dokážu si představit, že to zase tak obtížné nebylo. Nicméně,“ dodala vážnějším tónem, „slyšela jsem, že jste mužem mimořádné odvahy a vynalézatosti a že, když jste pracoval pro Společnost, plnil jste své povinnosti daleko usilovněji, než se od vás čekalo. Jestli je pravda, že jste tak zdatný v zacházení s kopím a mušketou, až se divím, že jste si nezvolil vojenskou dráhu.“

Její prohlášení bylo věcné a bez stopy sarkasmu, kvůli němuž by se mohl urazit. „Náhodou mě baví to, co teď dělám, a vojnu nechám profesionálům. A pokud jde o tu navenek ctihodnou Východoindickou společnost, skutečně mi netrvalo dlouho, abych si uvědomil, jakou chamtivostí a hamižností je prochnutá. Velice brzy jsem pochopil, že pro Indy má její působení ty nejhorší důsledky.“

„Proto jste odtamtud odešel?“ zeptala se zvědavě.

Hleděl jí do obličeje a dost dlouho mlčel. Vzpomínal na všechna ta léta, kdy pracoval v East India House v Londýně, kdy to jediné, do čeho opravdu investoval své úsilí, byla Společnost. Vždycky dodávala

jeho životu směr a význam. Když však přijel do Indie, to vše se změnilo. Nakonec Společnost opustil s pocitem olověné tíhy hlubokého zklamání a trpké deziluze.

Když nakonec promluvil, jeho hlas byl pečlivě zbavený veškerých emocí, chladný a vzdálený. „Ano. Když jsem viděl, jak to ve Východoindické společnosti chodí a jakým způsobem je řízena, považoval jsem své další působení v ní za nepřijatelné. Rezignoval jsem poté, co jsem získal vážné podezření, že Východoindická společnost svým vlivem a penězi postupně korumpuje všechny britské politiky a směřování celé země.“

„Vidím, že jste zásadový muž, pane Andersone.“

„Poznám rozdíl mezi dobrým a špatným, slečno Quinnová. Kdybych setrval v práci pro Společnost, podporoval bych činy, s nimiž hluboce nesouhlasím. Teď pracuji pro britskou kancelář pro zahraniční záležitosti v diplomatických službách. Proto jsem přijel za rádžou Guntalu do jeho paláce v Kassamu. Guntal je nezávislý stát a rádža, Naveen Madan, touží po tom, aby to tak zůstalo. Východoindická společnost mu není příliš nakloněna, ale on v otázce Guntalu nemíní ustoupit.“

„Už jste byl někdy v minulosti v Guntalu?“

Přikývl. „Jednou. Byl jsem jmenován vyslancem u rádžova dvora. Ačkoli jsem od něj nezískal žádná významná obchodní privilegia, doufám, že výsledkem mé mise bude počátek přátelského vztahu mezi státem Guntal a Británií. Je nakonec mojí povinností jako diplomata budovat co nejlepší vztahy mezi Indií a Británií, ať už přijdu kamkoli.“

„Přeji vám v tom hodně úspěchů.“ Slečna

Quinnová dokončila převaz, sbalila promáčené a špinavé obvazy i mísu s vodou, a zatímco si ji opřela o bok, ještě jednou se na něj podívala. „Teď musíte odpočívat, pane Andersone. Nechám vám co nejdříve přinést nějaké jídlo. Dnešní noc by pro vás měla být už klidnější.“

Charles se za ní díval. Nad pachem dezinfekce se po ní ve vzduchu vznášela lehká vůně růžové vody, stejně jako atmosféra klidu a rozvahy.

Zavřel oči a našel si s postelí pohodlnější polohu. Byl odhodlaný neležet ani o chvíli déle, než bude nezbytně nutné. Proklínal své zranění a cítil velkou netrpělivost, aby se zase mohl chopit svých povinností. Indii tvořilo množství teritorií, jimž vládly různé vlády a uskupení. Ta, která nebyla vlastněna Brity nebo Holanďany, byla pod vládou princů a rádžů. A protože Charles pracoval pro britský úřad pro zahraniční záležitosti, bylo jeho úkolem navazovat s nimi co nejlepší vztahy. Věděl ale, že než bude moci v tomto svém snažení pokračovat dál, bude se muset vrátit do Anglie.

Lucy bydlela s ostatními britskými rezidenty ve čtvrti na okraji malého města Nandra. Byla to uzavřená komunita, která se během posledních let rozrůstala. Čtvrť se rozkládala na území s udržovanými trávníky a záhony pestrobarevných květín, jež stínily posvátné fíkovníky. Jednopatrové domky měly kolem sebe bez výjimky rozlehlé verandy a zářily ve slunci bílým nátěrem. Vzdušný dům s vysokými stropy, v němž Lucy bydlela se svým otcem, byl prostornější než většina ostatních, a místnosti byly stále ještě plné různých věcí a pozůstatků po její matce.

Ve vzduchu pracovny se vznášel sladký odér tabáku z otcovy dýmky; právě tady měl kdysi na stole rozloženy dokumenty ke své práci pro Východoindickou společnost. Lucy s otcem měli několik členů personálu, kteří se starali o jejich domácí pohodlí, a Kasima, muže, který obětavě pečoval o Lucyina otce, když byl teď téměř trvale upoután na lůžko.

Lucy si vzala na verandu studený nápoj, posadila se a hleděla do noci. Natáhla si před sebe nohy a opřela si chodidla o nízkou stoličku, upíjela chladivou vodu s limetkou a tu a tam pohlédla na dva loskutáky, kteří se škádlili opodál a hlasitě se o něco přeli. Myšlenkami se vrátila k panu Andersonovi. O něm a jeho činech se doslechli téměř všichni. Historky, v nichž hrál hlavní roli, se proslavily – třeba ta, jak ještě v době, kdy pracoval ve Společnosti, sám přemohl bandu lupičů. Říkalo se, že v Madrasu, kde žil, ho tamější dámy, vdané i svobodné, považují za nedolatelného. Samozřejmě, každý podle svého vkusu, že? Lucy osobně neměla žádné pochybnosti o tom, že by jí nečinilo potíže šarmu pana Andersona odolat.

Vzpomněla si na ten okamžik, kdy ho uviděla vážně zraněného a se zavřenýma očima, jak ležel na kamenitém svahu. Ve vlasech měl krev z otevřené rány a vedle pravého stehna se také utvořila kalužinka jeho krve. Pak na okamžik oči otevřel a hned zase zavřel; viděla, že jsou temně modré. Na krku mu nahmatala slabý pulz a bylo jasné, že jeho život visí doslova na vlásku. Ze zkušenosti, kterou nabyla při asistování doktoru Jessopovi, jí bylo jasné, že pokud se jeho rány pořádně neošetří, může zemřít na otravu krve.

Při operaci doktoru Jessopovi asistovala a viděla

krásné tělo pana Andersona položené na operačním stole. Léta cvičení a přípravy na možnost kariéry v armádě mu propůjčila vyrýsované svaly a kůži měl od indického slunce zbarvenou dozlatova. Byl štíhlý a pod košilí se mu rýsoval mohutný hrudník i ramena. Vlasy mě tmavohnědé a velice husté; na šíji se mu lehce začínaly vlnit. Tvář měl čistě oholenou a snad i díky tomu bylo zřetelně znát, dokonce i když byl v bezvědomí, že je to arogantní a sebejistý muž. Muž, jakým se naučila vyhýbat za každou cenu.

Zachvěla se při vzpomínce na to, co se jí přihodilo před sedmi lety. Čas nijak tu hrůzu neumenšil a neobrousil jí hrany; v očích se jí zaleskly slzy. Něco takového se nikdy, nikdy nemůže napravit. Marně se den za dnem snažila zapomenout na ten příšerný den, kdy byl její život naprosto zničen. Tehdy ji napadl muž, který ji brutálním způsobem připravil o počestnost. Bylo jí tehdy osmnáct let, a pokud jde o znalost světa, byla pouhým nevinným dítětem. Tenkrát měla ještě hlavu plnou velkých nadějí do budoucna a snů, které sní každá mladá dívka. Jakkoli se snažila, znovu a znovu se jí vracely vzpomínky na tu hrůzu a na vše, k čemu byla přinucena. Ten muž měl zájem jen o momentální chvíli potěšení a o nic jiného mu nešlo. Věřila, že on na svůj čin velice brzy zapomněl. Ne tak Lucy, která se cítila pošpiněná a poničená a bez naděje na záchranu.

Nemocnici zalévalo jasné ranní světlo. Slečna Quinnová zrovna přišla a Charles se opřel o polštář a se zájmem ji sledoval. Fascinovalo jej, s jakou grácií a lehkostí ošetřuje svěřené pacienty. Prohlížel si její profil a klasické linie její tváře a znovu musel uznat,

že je skutečně mimořádně krásná. Nikdy jí podobnou dívku neviděl. Měla v sobě jakýsi nezkrotný rys, který byl tu a tam viditelný pod jejím klidným povrchem, jakýsi divoký nárok svobody. Pro Charlese Andersona představovala vše, co považoval u ženy za přitažlivé a žádoucí. Měla v sobě také něco působivého, královskou samozřejmost a odhodlání, tichou vůli, kterou obdivoval.

Ve všem, co mu říkala, byla nezpochybnitelná upřímnost, a on začal vnímat, jak je k ní přitahován, jak s napětím očekává okamžik, kdy se objeví a on na ni bude moci hledět – ten pocit se mu vůbec nelíbil. Jeho život v diplomatických službách mu vyhovoval tak, jak byl. Žádné závazky, žádná lítost, když se musel přesouvat z jednoho města do druhého. A co bylo nejdůležitější: žádné emocionální vazby.

Náhle se mu v srdci rozhořela známá bolest, kterou už před dlouhou dobou pohřbil. Prudce se nadechl a zahnal vzpomínky, které hrozily, že ho zahltí a přemůžou, vzpomínky na Amelii, o níž si myslel, že je jeho životní láskou, ženou, která s ním bude sdílet domov a dá mu děti. Byla krásná a talentovaná, až pozdě však zjistil, že je to také bezohledná manipulátorka s mimořádným pudem sebezáchovy, která zradila jeho důvěru a opustila ho pro muže zámožnějšího a výše postaveného. Po té zkušenosti se žen stříhl.

Věděl, že nemá smysl planě přemítat o minulosti, o tom, co mohlo být. Znal zklamání muže, který vloží svůj život do rukou ženy. Ale ani to jej neuchránilo před tím, aby jeho oči nevyhledávaly slečnu Quinovou při jejích každodenních bojích s nemocemi a zraněními.

Když mu přišla převázat ránu, hleděl na její

skloněnou hlavu, zatímco zručně čistila a léčila jeho ránu. Sluneční světlo, které sem proudilo oknem, rozzářilo její vlasy z bledě zlaté na jasně stříbrnou barvu. Životní zkušenosti ho naučily reagovat na každou situaci s bleskovými reflexy, ale teď se ani nepohnul, nepřemýšlel – jeho zrádné srdce se rozbušilo rychleji a čerstvý proud krve mu protékal do slabin a zažehl v něm jiskru chťiče. Ten pocit, který právě teď zakoušel, ještě nikdy jak kvalitou, tak intenzitou nepoznal. Přicházel ve vlnách, a každá z nich byla rychlejší a silnější než ta předchozí.

Ve slečně Quinnové bylo něco, co zářilo a jiskřilo jako vzácný drahokam, který by potřeboval jen správné zacházení a zazářil by všem na očích. Najednou se v něm ozvala ta dávná touha, opuštěný sen mít manželku, která by rozjasnila jeho život vřelostí a smíchem, která by zahнала jeho vnitřní prázdnotu a chlad.

Rychle se vzpamatoval, znechucený těmi dětinskými představami a nenaplněnými tužbami, které se přenesly i do jeho budoucnosti, když hloupě a naivně uvěřil, že jejich naplnění nalezl v osobě Amelie, jen aby se vzápětí roztříštily jako příboj o rozeklaná skaliska. Náhlá bolest, kterou ucítil v noze, jej probírala a on si uvědomil, že to ona znovu probudila ty dávno pohřbené naděje, aby ho znovu přišly mučit.

Slečna Quinnová, která si uvědomila jeho náhlé napětí, zvedla hlavu a podívala se na něj velkýma očima, které zářily v její zarudlé tváři. „Omlouvám se, že to bolí. Rána je stále ještě čerstvá, ale hezky se hojí. Zanedlouho budete zase na nohou.“

„To rád slyším,“ odpověděl upjatě a děsil se chvíle, kdy bude muset ozkoušet schopnost zraněné nohy

unést jeho váhu. „Jak se daří vašemu otci?“ zeptal se, když se na chvíli přestala zabývat jeho ránou a podala mu sklenici vody, aby mu dopřála pauzu a odpočinek.

„Obávám se, že se jeho stav nelepší.“

„A vaše matka?“

„Ta nás již opustila. Jsou to dva roky, co zemřela.“

„Chybí vám?“

„Ano, myslím na ni každý den. Byly jsme si blízké. Otec je tichý a inteligentní muž, který bral svou práci pro Společnost velice vážně, i když, stejně jako vy, velice často nesouhlasil s tím, jak je vedená.“

„Jaký je život v britské čtvrti?“ zajímal se. „Jak se vám tam líbí?“

„Je to tam příjemné. Lidé se navzájem navštěvují. Otec někdy hostí své přátele a pije přes míru, ale to je obecný problém. Většina Britů v Indii pije přes míru. Vidáme hodně potíží s játry.“

Charles se usmál jejímu vážnému výrazu. „Vidím, že svého otce milujete, slečno Quinnová.“

„Jistě. Velice ho miluji. Je to vlastně jediný člověk na světě, kterého miluji. A on na mě přenesl svou lásku k Indii,“ dodala, když mu začala obvazovat stehno čistou bandáží. „Vlastně mě jí spíš nakazil,“ pousmála se. „Vedl mě ke studiu složitých zákrut indické historie, a i díky těmto vědomostem jsem se naučila mít ráda a ctít místní tradice a zvyky, které pro mnoho mých krajanů zde zůstávají tajemstvím. Miluji jedinečnou indickou kulturu, víru a pověry i ty jejich bizarní bohy.“

„Až budu na nohou, moc rád bych vašeho otce navštívil, pokud bude schopen přijmout moji návštěvu. Ale zpět k vám, překvapuje mě, že pracujete

v nemocnici,“ řekl a sledoval, jak dokončuje poslední úkoly spojené s jeho převazem. Cítil zvědavost a chtěl se toho o ní dozvědět víc. „Nepohrdají britské dámy v Nandře něčím takovým?“

„Ale samozřejmě, že se nad mými aktivitami povytahuje nejedno obočí,“ přikývla. „Mně je to však jedno. Pomáhám v nemocnici, protože tady můžu být užitečná, a doktor Jessop si mojí asistence cení.“

„A dokážu si představit, že jsou do vás všichni vaši pacienti až po uši zamilovaní, slečno Quinnová,“ poznamenal, protože chtěl vědět, jak jedná s ostatními, kdo jsou svěřeni do její péče.

Tvář jí náhle ztvrdla. „Upřímně doufám, že to tak není, pane Andersone. A kdyby k tomu snad náhodou došlo, byli by velice zklamáni a museli by se naučit svou náklonnost potlačit a zapomenout na ni. Na takové frivolnosti nemám čas a nezajímají mě.“

Charles povytáhl obočí a hleděl na ni s určitým pobavením v očích. „Jste ohledně těchto záležitostí na rozdíl od jiných žen velice upřímná.“

V očích se jí zablýsklo, jako by ho vyzývala na souboj. „Mnoho mužů vnímá moji nezávislost jako hrozbu. Ale já si ji dobře ohlídám,“ opáčila slečna Quinnová.

„A abych ještě přidal trochu chvály, všiml jsem si, že mluvíte plynně urdsky.“

„Jak to víte?“

„Než jsem ztratil vědomí, slyšel jsem vás hovořit s mým sluhou. Znáám ve svém okolí jen málo lidí, kteří se snaží pochytit něco z místních zvyků a jazyků. Vy jste skutečně mimořádná výjimka.“

„Jsem v Indii už dost dlouho na to, abych tyto věci znala. Když sem se mnou rodiče přijeli, věděli, že tu

zůstaneme hodně dlouho, a proto mě povzbuzovali, abych se učila jazyky. Někteří lidé, kteří o tom vědí, to považují za výstřední a zábavné. Já to považuji také za zábavné, ale ze zcela jiných důvodů. Kdybych byla ve Francii nebo ve Španělsku a nebyla schopna vést alespoň základní rozhovor ve francouzštině nebo španělštině, bylo by to považováno za hrubost. Tady se nad tím lidé trochu pohrdlivě ušklíbají. Ale faktem je, že urdština je užitečný jazyk, s nímž je vhodné začít.“ Když se jen usmíval, zahleděla se na něj s novou bojovností v očích. „I vy to tedy považujete za pošetilost?“

„Proč bych si něco takového měl, probůh, myslet? Na mě to naopak dělá hluboký dojem a obdivuju to.“

„A vy urdsky mluvíte? Nebo mluvíte nějakým dalším z indických jazyků?“

„Mluvím trochu urdsky. Umínil jsem si, že musím víc konverzovat. Takže vidíte, slečno Quinnová, že jsem vůči vám v nevýhodě. Jste také velice přímočará mladá dáma a máte nádherné a neobvyklé oči. Tak tmavě zelené oči jsem ještě nikdy neviděl.“

Slečna Quinnová ztuhla a odvrátila zrak. „Nikdy mě ani nenapadlo, že by na mých očích bylo něco výjimečného, tedy kromě té zázračné skutečnosti, že to orgán, který mi poskytuje možnost dobře vidět. Nemám ráda prázdné lichotky, pane Andersone, takže vás prosím, neurážejte moji inteligenci tím, že je budete na mě používat. V jednom jste totiž měl pravdu: skutečně jsem velmi přímočará.“

Zvedl při té výtce obočí a ji napadlo, že určitě není zvyklý na to, aby nějaká žena zpochybňovala jeho komplimenty. „A vy, slečno Quinnová, urážíte moji čest, vždycky říkám jen to, co si opravdu myslím,“ promluvil vážně.

„Jste si velice jistý sám sebou.“

„Možná, že ne tak jistý, jak vám to může připadat. Přijměte ten kompliment tak, jak jsem ho myslel. Jste krásná mladá žena a po tu dobu, co se budu zotavovat, bych vás rád poznal trochu blíž. Moje instinkty mi říkají, že máte pod tváří anděla i jasného ducha. Když jsem poprvé nabyt vědomí a vy jste se nade mnou skláněla, skutečně jsem nabyt dojmu, že jsem zemřel a jsem v nebi.“

Když slečna Quinnová promluvila, její hlas byl chladný. „Máte příliš velkou fantazii, pane Anderson. Pokud jde o to, že byste mě chtěl lépe poznat... jste pacient doktora Jessopa a jako s takovým s vámi bude zacházeno: v žádném ohledu jinak než s ostatními. Máte doma manželku?“

Kromě toho, že mu mírně potemněl zrak, zůstal jeho výraz nezměněný. „Nemám manželku, slečno Quinnová. Pochybuji, že by nějaká žena chtěla sdílet nomádský život, který vedu. Nebývám nikdy na jednom místě dost dlouho na to, abych zapustil kořeny a usadil se. A to je jen jeden z důvodů, proč jsem se zatím neoženil.“

Když hovořil o svém mládeneckém stavu, jeho tón byl klidný a téměř lhostejný. Jistě, když viděl krásnou ženu, měl přirozené touhy. Nikdy však nepřešly v něco víc než v drobnou a bezvýznamnou aférku. Přesto však – zdálo se, že slečna Quinnová vládne všemi atributy dokonalé ženy a že by mohla přimět muže, aby jí zaprodal svou duši a srdce. Rychle se vzpamatoval a v duchu se vyplísnil. Ta rána, kterou utřil do hlavy, musela být vážnější, než si myslel. Jinak by mu jeho mysl neprováděla takové naschvály.

„Omlouvám se, jestli jsem vás urazil, slečno

Quinnová,“ pokračoval, zatímco dokončovala svůj úkol. „Neměl jsem v úmyslu vás zastrašit, chtěl jsem se jen s vámi lépe seznámit.“

Upřeně na ni hleděl a Lucy cítila, jak jí po zádech přebíhají vlnky mrazu, což ji uvedlo do stavu zvýšené ostražitosti. Když poslouchala jeho komplimenty, cítila něco, co téměř nikdy necítila – rozpaky. Byla pomačkaná, měla rozcuchané vlasy, a přesto ji tento muž považuje za přitažlivou. Ještě nikdo jí nesložil tak velký kompliment a ona pocítila mírné vzrušení. Pan Anderson ji znepokojoval, protože v ní vyvolával nejrůznější pocity i protichůdné emoce, které pro ni nebyly vítané. Vyzařovala z něj vitalita a mužnost tak mocná, že na ni podvědomě reagovala. A přesto, když jen tím svým rozčilujícím způsobem povýšeně povytáhl obočí nebo když měla pocit, že se jí tak trochu vysmívá, ztratila veškeré dekorum i důstojnost a změnila se v semetrikou, hotovou říct mu hrozné věci, jen aby mu nedovolila mít nad ní vrch. Pak se ovšem zlobila za tu slabost sama na sebe.

Byla zklamaná, protože jako všichni muži před ním i on byl nesmírně předvídatelný. Takoví muži se jí ošklivili, muži, kteří si mysleli, že ženy jsou na světě proto, aby jim byly k dispozici. Jejich pohledný vzhled a sladká slůvka maskovaly něco jiného, něco skrz naskrz zlého. Lehkovážné žertování mělo jednoznačný účel: oklamat ženu, ukolébat její ostražitost. Takové chování představovalo vážnou hrozbu. Za normálních okolností byla schopna popovídat si téměř s kýmkoli, ale pan Anderson jí hleděl do tváře s vážnou a upřímnou zvědavostí, která ji vyváděla z míry. Rozhodla se však, že nesmí být slabá. Nikdy, nikdy mu neukáže své slabé stránky a staré rány.

Mluvila pravdu, když mu říkala, že ho jeho pověst předchází, věděla tedy, že je mužem akce, smělý a neohrožený, že je to muž, který má zkušenosti se ženami a který vyhledává dobrodružství všeho druhu. Jeho oči byly neklidné a bouřlivé jako větry, které vanuly dolů do Puny ze sněhem pokrytých vrcholků hor na severu, z nádherného a tajemného Himálaje. Viděla, že se jejich barva mění podle světla v různou dobu dne. Její instinkt jí také sděloval, že je to muž velmi vášnivý, a při té myšlence se zachvěla. Uvědomila si, že není radno se k němu příliš přibližovat, takže nakonec dospěla k jednoduchému závěru: bude se k němu chovat profesionálně, s chladnou rezervovaností.

Zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. „K tomu, abych byla zastrašená, by bylo zapotřebí něčeho víc než jen vás, pane Andersone. A pokud jde o to lepší seznámení – teď sem nějakou dobu nebudu chodit. Mám i jinou práci, která vyžaduje moji pozornost a čas.“ Rozpoznala v jeho pohledu nezastíraný obdiv a byla si až bolestně vědoma jeho těla, které bylo před ní natažené na posteli ve vší své mužnosti. Byla v něm síla a energie, s jakou se ještě nikdy nesetkala. Je až příliš smělý, pomyslela si v duchu.

Pak se obrátila na patě a odešla.